

kel 21 og 22) statsskibe, som ikke er krigsskibe og underafsnit D (artikel 23) alene krigsskibe.

Artikel 14 fastslår princippet om passageretten og definerer begrebet gennemfart. Ved bedømmelsen af om en passage er uskadelig, lægges ifølge artiklens stk. 4 hovedvægten på, om passagen som sådan er forenelig med kyststatens fred, orden og sikkerhed, og det tilføjes, at denne skal finde sted i overensstemmelse med konventionen og andre folkeretlige regler. For at berøve en passage dens uskadelige karakter er det således ikke nødvendigt, at der under denne begås handlinger, som kan skade kyststatens interesser; på den anden side er en blot tilsidesættelse af konventionen eller andre folkeretlige regler ikke i sig selv tilstrækkelig hertil.

Artiklens stk. 5 indeholder den særregel om fiskerifartøjer, at deres gennemfart ikke anses for uskadelig, hvis de ikke overholder de love og bestemmelser, som kyststaten har givet for at hindre ulovlig fiskeri.

Medens artikel 15 handler om kyststatens pligter over for skibe under uskadelig gennemfart, fastslår artikel 16 kyststatens ret til at træffe foranstaltninger til at beskytte sin sikkerhed. Den kan således efter forudgående bekendtgørelse midlertidigt suspendere passageretten i nærmere bestemte områder, undtagen i stræder, der benyttes til international sejlads, forudsat at der ikke diskrimineres mellem de fremmede skibe indbyrdes. Artikel 17 pålægger fremmede skibe, som benytter den uskadelige passageret, at respektere kyststatens love og forskrifter. Medens artikel 14 som nævnt fastslår, at en overtrædelse af disse ikke i sig selv kan berøve passagen dens uskadelige karakter, udelukker artikel 17 enhver tvivl om kyststatens ret til om fornødent at gennemtvinge disse love og forskrifter.

I underafsnit B, der gælder for handelsskibe, bestemmer artikel 18, at kyststaten ikke må afkræve passerende skibe afgifter for passagen som sådan, men alene som vederlag for bestemte ydelser, og at disse afgifter skal afkræves uden forskelsbehandling.

Artikel 19 sætter snævre grænser for, hvornår kyststaten kan udøve strafferetlig myndighed for at anholde en person eller foretage politimæssig undersøgelse om bord på et skib, som passerer dens ydre territorialfarvand. Kyststaten bevarer dog retten til at tage ethvert ved dets lovgivning hjemlet skridt i så henseende, såfremt det fremmede fartøj netop har forladt kyststatens indre farvande. Under gennemførelsen af sådanne skridt skal flagstatens konsulære myndighed underrettes, hvis skibsføreren begærer det, ligesom kyststaten skal tage behørigt hensyn til søfartens interesser.

Artikel 20 handler om civil jurisdiktion over et skib under gennemfart eller over ombordværende personer og bestemmer, at kyststaten kun kan foretage udlæg og arrest i skibet for forpligtelser, som er opstået i forbindelse med sejladsen gennem kyststatens farvand, medmindre skibet ligger stille eller netop har forladt kyststatens indre farvande.

I underafsnit C, der gælder for statsskibe, som ikke er krigsskibe, fastslår artikel 21, at de foregående bestemmelser i underafsnit A og B også er anvendelige på statsskibe, som benyttes i kommercielt øjemed. Sovjetunionen og flere af de østeuropæiske lande har ved deres undertegnelse af konventionen givet udtryk for, at alle statsskibe nyder immunitet i fremmed territorialfarvand, og at de i artikel 20 forudsætte skridt derfor kun kan foretages over for sådanne skibe med flagstatens samtykke. På statsskibe, som benyttes i ikke-kommercielt øjemed, finder ifølge artikel 22 bestemmelserne i underafsnit A og artikel 18 om opkrævning af afgifter tilsvarende anvendelse, mens sådanne skibes principielle immunitet i øvrigt fastslås.

Underafsnit D gælder for krigsskibe og omfatter kun artikel 23. Det bestemmes heri, at et krigsskib, som tilsidesætter kyststatens forskrifter vedrørende gennemsejling, kan opfordres til at forlade det ydre territorialfarvand. Sovjetunionen og en række østeuropæiske stater samt Colombia har ved deres undertegnelse givet udtryk for, at kyststaten har ret til at gøre krigsskibes gennemfart betinget af forudgående tilladelse.

Konventionens II. del omfatter kun artikel 24 og indeholder bestemmelser om den zone, som støder op til en kyststats ydre territorialfarvand, og som strækker sig indtil 12 sømil fra kysten eller rette basislinjær. I denne zone er kyststaten berettiget til at udøve kontrol med told-, afgifts-, sundheds- og indvandringsforskrifters overholdelse og til at straffe overtrædelse heraf. Artiklen spillede en fremtrædende rolle under konferencens forhandlinger om søterritoriets bredde, idet man søgte at udstrække kyststatens beføjelser til også at omfatte fiskerirettigheder, således at kyststaten kunne forbeholde sine egne fiskere eneret i denne zone indtil 12 sømil fra kysten, uanset at det ydre territorialfarvand i øvrigt blev snævrere afgrænset. De herpå sigtende forslag blev imidlertid ikke vedtaget. For en lang række af de europæiske lande er det senere lykkedes at opnå enighed om en konvention om fiskeriet, der undertegnedes den 9. marts 1964 og til hvis ratifikation folketinget gav sit samtykke for Danmarks vedkommende den 29. maj 1964, jfr. folketingstidende 1963-64, spalte 5774. Ratifikationen fandt herefter sted for Danmarks ved-